

Pekingeend met hondenpoep

Twee maal per week erger ik me groen en geel. Dan loop ik door een parkje vlak bij waar ik woon (voor de geografische fijnslipper: het park Rozenburg in Kralingen, tussen de Kralingse Plaslaan en de Waldeck Pymontlaan). Al sinds mensenheugenis wordt dit park, waar zich een rustiek aangelegde waterpartij doorheen slingert, gebruikt door moeders (oma's, opa's, vaders of oppassen) met kinderen om de eendjes te voeren. U kent dat wel, zakje met broodresten en appelschillen mee, en de natuureducatie neemt een aanvang. Behalve eendjes komen ook de onvermijdelijke stadsduiven op de etensresten af, en wat er overblijft is korte tijd later een feest voor de mussen.

Nu komt het: PRECIES op de plek waar de eendenvoerplaats is, heeft Gemeentewerken besloten tot het instellen van een hondenpoepplaats. Die is gemarkeerd met een aantal verkeersbordjes en een betonnen driehoek met het silhouet van een kakkende hond. PRECIES daar waar al sinds het begin van deze eeuw generaties stadskinderen hun broodkruimels aan de eenden geven. Niet honderd meter verderop waar ook genoeg plaats is, niet op vijftig meter van de eenden verwijderd, nee, dáár en nergens anders. Er schijnt iets van een soort inspraakronde te zijn ingelast, maar dat soort democratische schijnbewegingen wordt alleen maar aangekondigd in het plaatselijke huis-aan-huis-blad waarvan de gehele oplage meestal tussen de vlierstruiken van het Kralingse Bos belandt, en daarin dan nog tussen de advertenties van de slager en de kapper die iedereen toch al zuchtend overslaat. De generaties lang ingebakken voer-traditie is echter tamelijk hardnekkig, dus nu lopen de peuters en de kleuters met hun maatje 27 tussen de drollen hun eerste kennismaking met de natuur op te doen. Ik word daar niet goed van. Welke ##@*#! (de strip-

verhaal-tekentjes van doodskoppen, bommetjes en galgjes ontbreken helaas op mijn toetsenbord).

De laatste weken staan de kranten ook bol van de verwoede pogingen van de gemeentebesturen van Amsterdam en Utrecht om het hondenpoep-probleem aan te pakken. In Utrecht heeft men de bevolking kennelijk zover dat er wat discipline is gaan heersen. In Amsterdam wonen Amsterdammers en die laten zich nooit wat door de gemeente voorschrijven, dus daar wordt gewoon ad libidum doorgepoept. Nee, dan Reykjavik en Peking. In deze twee wereldsteden heeft men gewoonweg het houden van honden verboden. Wie zo nodig een hond wil hebben moet dan maar op het platteland gaan wonen, tussen de geysers of de rijstvelden. Daar kan Rotterdam dus een voorbeeld aan nemen.

Intussen moeten de moeders-met-kinderen die eendjes willen voeren óf dagelijks de profielzooltjes schoonpulken met een takje, óf het vliegtuig nemen naar Reykjavik of Peking. Ik weet niet of er op IJsland eendjes voorkomen, maar in Peking in elk geval wel. Pekingeend!

C o l u m n
 door
 Jelle W.F. Reumer

**Stadsvogels storen
zich niet aan hondenpoep.**

(foto: Jelle Reumer)